iga ühele mööda koonu, kes walla käest raha tulewad nõudma!"

„Elagu uus wallawanem!" ütles keegi rõugearmiline mees ja tõstis klaasi kõrgele. „Tema wähendab walla wäljaminekuid! Elagu Jõe-Jaak!"

„Elagu! Elagu!"

„Aga —, kui ma mitte ei täida, mis luban, siis —"

„Siis tõmbame su üles . . ."

„Anname kitli peale!"

„Kisume sul needgi udemekesed peast maha, mis sul weel alles on!"

„Mina ei peaks täitma! Ma ütlesin juba: Ma jään oma mütsi ära!"

„Prosit, elagu!"

Ja jälle kõlasiwad klaasid ning mehed jõiwad ja kiitsiwad suure suuga tulewase wallawanema tarkust ja rikkust.

Jüriaadu-Juhan kukkus juba korisedes laua alla.

„Tema pea ei kanna midagi. See nüüd mõni mees on!"

„Hei, Jüriaadu-Juhan, mine kodu naese juurde; miks ja siia magama heidad!"

„Rahu, rahu!" lausus Jüriaadu-Juhan ja katsus noortmeest, kes teda õlgapidi raputas, tagasi tõrjuda.

„Kes puhkama on läinud, las' puhkawad rahuga," arwas üks.

Walla käskjalg tuli kõrtsi.

„Hei, mehed, wallamaja juurde! Koosolek hakkab!"

„Mis kurat, koosolek, — säh, pista potti! Ega sinugi suu sarwest pole!"

„No, eks ta ära kulu ka!"

„Keda sa siis uueks wallawanemaks walid?"

„Wõi mina wanainimene teab. Mina kannan aga walla käsukirjad talust talusse ja see on kõik. Mul ükskõik, kes palka kätte maksab."

„Aga, noh niisamuti; keda sa arwad?"

„Raudsepa-Kaarel, wot see oleks küll mees! Tal on konti, tal on mõistust!"

„Mis sa tühja jamad, sellest ei saa ühtegi wallawanemat. Ta on uhke, käib kõrtsis nina püsti, ei pista potti, teisele ka ei osta. See on naene, ma ütlen!"

„Mis naene!" julges keegi noormees wahele rääkida.

„Raudsepa-Kaarlit ma juba teotada ei lase. Wallawanemaks sünnib ta küll ja küll!"

„Ah jah, nüüd tuleb meelde — Raudsepa-Kaarel ju tema sugulane!"

„Sugulane!" hüüdsiwad mitmed korraga.

„Ise lakub Jõe-Jaagu õlut ja kiidab Raudsepa-Kaarelt!"

„Ma wõin seda kiita, keda ma tahan."

„Aga õlut lakud meiega ühes!"

„Mis see õlu maksab, mis ma ära jõin?"

„Sul konnal ei olegi raha!"

„Ütelge kuradid, mis maksab. Waadake, siin on rahapung kui põrsas . . ."

„Mine tea, wast on nõõbid . . ."

„Hei, kõrtsi-Jüri, mis maksab kaks klaasi õlut!"

„Pudel kahekssa kopikut!"

„Siin on kahekssa kopikut, ehk ma küll pudelit ära ei joonud. Ühe klaasi eest saate jootraha!"

„Kellele su jootraha tarwis on, keda sa narrid!"

„Sind ja kõiki!"

„Mind ja kõiki! Mehed, kas te memmed olete, et seda enesele ütelda lasete!"

Mõned asusiwad juba nooremehele ümber.

„No, katsuge aga!"

„Ära karda, Märdi-Mihkel, ma „löön sinu poolt!"

„Mina ka! Katsuge puutuda!"

„Hei, Juhan, wiruta talle üks wastu wahtimist."

„Mehed, mis te tülitsete; minge mäele walimisele!" hüüdis walla käskjalg wahele.

„Andke sellele ka, tema julgeb Raudsepa-Kaarelt kiita!"

Keegi andis käskjalale mütsu selga.

„Kui teie siin kisklema hakate, ma wirutan teid kõiki minema."

„Sina pea lõuad, ehk muidu lööme su märsid kahekorra!"

„Waata hullu, wõi tema julgeb wanameest tõugata!" tähendas walla käskjalg poolkaudu nalja tehes. „Kui mu tükaks teed, kes sulle käsusedelid tätte kannab!"

„Andke Märdi-Mihklile, andke!"

Ja mehed läksiwadgi kokku. Kõrtsimees ja mõni kainem tahtsiwad küll lahutada, aga see ei aitanud. Kuulduśiwad ainult tumedad mütsud ja hirmsad wandesõnad. Walla käskjalg katsus et punuma sai. Samuti hiilisiwad ka mõistlikud uksest wälja ja kadusiwad.

Jõe-Jaagu poolehoidjad aga löiwad lahingut nii mis mürtsus, ja wiimati sai Jaak ise ka sooja sauna, nõnda et